

Helen Martins

Divocí koně

Záchrana
stáda

KIOKAN

Copyright © 2025 Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag
GmbH, Frankfurt am Main
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim
Translation © Věra Kloudová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
WILD HORSES – ZUSAMMEN DURCH DEN STURM
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím Fischer Kinder-und Jugendbuch
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-491-5

Zůstat, nebo jít dál?

„Albo? Pojď sem. Tady je trochu víc zelené trávy,“ zavolal Noční vítr na svoji přítelkyni.

„Jen si ji sněž,“ odpověděla bílá klisna. „Já jsem ještě pár trsů objevila tady pod rákosím.“

Noční vítr zabručel, zvedl hlavu a obezřetně si Albu prohlížel. Věděla, že ji podezřívá, že mu neříká pravdu, protože mu chce dopřát více čerstvé trávy. A skutečně tomu tak bylo. Noční vítr měl neustále takovou starost o její zdraví, až často zapomínal sám na sebe. A právě teď, kdy nosila v břicho hříbátko, byl starostlivější než kvočna.

Panovalo velké horko, úmorné parno, obzvlášť ve dnech, kdy nevál vítr. Dnes byl taky takový den. Trávu slunce spálilo už předtím, než ji stačili spást, a mezi zuby jim pak chutnala jako staré seno. Hřebec naškubal trávu, kterou našel, popošel k Albě a položil jí ji před kopyta.

„Dej si ještě tohle,“ nakázal jí.

Alba svého přítele láskyplně pozorovala.

„Neměl bys mě tak rozmazlovat, Noční větře,“ řekla mu. „Ostatní už si z tebe utahují.“

„Jen ať si utahují,“ opáčil Noční vítr a nehnul ani brvou. „Jenom závidí, že nemají nikoho, kdo by se o ně takhle pěkně staral.“

Alba trávu rychle spořádala, aby se jí a jejímu příteli ostatní nestačili znovu smát. Chutnala skutečně o mnoho lépe než stébla, která si před chvílí našla sama.

„Ostatní ve stádě se o sebe navzájem taky dobře starají,“ prohodila Alba. Zatímco žvýkala, pohlédla k velkému stádu stojícímu v dunách a hledajícímu trávu pod rákosím.

Stádo, s nímž doputovali až sem na poloostrov, bylo obrovské. Přesněji vzato se skládalo ze dvou velkých stád, mustangů a klusáků. Dříve mezi oběma skupinami panovalo po dlouhou dobu nepřátelství, ale poté, co se vedoucí hřebec klusáků zamiloval do vedoucí klisny mustangů, našla k sobě obě stáda cestu a spojila se. Společně táhla až k velkému oceánu – a Alba s Nočním větrem putovali s nimi.

Alba a Noční vítr bývali dřív také nepřáteli, dokonce opravdu silnými konkurenty, protože spolu soutěžili ve cvalu na závodní dráze. Jenže Alba posléze uprchla na svobodu a později se k ní přidal i Noční vítr. Ale to už bylo dávno. Mezitím uběhlo horké léto, pestrobarevný podzim, ledově chladná zima a vlahé jaro. Nyní bylo opět léto. Parné léto se žhnoucím poledním sluncem a teplými nocemi.

Alba se na Nočního větra s láskou zahleděla. Byl to nádherný černý hřebec s lesklou srstí a dlouhou, hustou hřívou. Ovšem v tuto chvíli, kdy slunce nemilosrdně pálilo, měl srst mokrou potem. Nikdy by si bývala nepomyslela, že se z toho arogantního hřebce stane tak láskyplný přítel. Byla šťastná a pyšná, že ho má po svém boku.

„Tady je ještě trochu.“ Noční vítr jí znovu přistrčil trs trávy. Alba našpulila pysky.

„Přestaň se ke mně chovat jako k malému dítěti,“ namítla. „Ta tráva je pro tebe. Za chvíli budeš jenom kost a kůže, jestli nepřestaneš myslet pořád jenom na nás.“

Noční vítr se ostýchavě pustil do trávy. Opravdu se cítil za svou partnerku a nenarozené hříbátko v jejím břiše zodpovědný natolik, že sám na sebe zapomínal. Přitom bylo přece důležité, aby myslel i na sebe. Jak by mohl ochraňovat své blízké, kdyby příliš zeslábl?

Alba si všimla, jaký má její přítel hlad, a mrzelo ji to. Už celé dny se všem dostávalo velmi málo jídla. Zamyšleně přejela pohledem stádo. Vždycky byl její sen putovat krajinou ve velké skupině, ve stádě, které se při dešti semkne a chrání se tak před mokrem a chladem, ve stádě, v němž si může tu a tam i odpočinout, protože jsou na řadě jiní, kteří dávají pozor na divoká zvířata. Takové velké stádo má však bohužel i velkou nevýhodu. Potřebuje velký kus půdy, aby se všichni dostatečně najedli. Tady na poloostrově už příliš pastvy pro všechny nezbývalo.

„Pokud se stádo nerozhodne putovat někam dál, myslím, že bychom se od nich měli oddělit a vydat se

na cestu zase sami,“ zašeptala tak tiše, aby jí rozuměl jenom Noční vítr. Ten zvedl hlavu a zahleděl se na ni. Pak se rovněž zadíval na stádo. „Vidím to stejně,“ odpověděl. „Měli bychom si promluvit s Temnou hvězdou a Antipem.“

K rozhovoru se dostavilo celé stádo. Seskupili se ve velkém kruhu na široké pláži. Uprostřed stáli vedoucí hřebec klusáků Antip a vedoucí klisna mustangů Temná hvězda.

Chvilí trvalo, než se všichni ztišili. Ve stádě totiž bylo několik divokých hříbat, která neustále pobíhala kolem, až je konečně jejich matky zavolaly a schovaly si je pod břicho. Pak teprve nastal klid.

Alba si položila hlavu Nočnímu větrovi na krk. Něžně mu okusovala srst. Líbilo se mu to a vydechoval teplý vzduch za její levé ucho. Přitom poslouchali. Věděli, jak důležitý tento rozhovor je.

„Jistě víte, proč jsme se tady shromáždili,“ začala Temná hvězda. „Všichni to pocítujeme každým dnem. Není tady dostatek jídla pro všechny. Takhle to dál nepůjde.“

„Měli bychom se rozdělit do menších stád,“ navrhl Sultan. Byl to mladý hřebec a nejspíš doufal, že by takhle mohl získat své vlastní stádo.

„Měli bychom se zase rozdělit na mustangy a klusáky,“ pronesla klisna ze stáda klusáků Galina. Nikdy se jí nelíbilo, že se obě stáda spojila.

„Nikdy!“ rozhořčil se její bratr Eldor.

Zamiloval se totiž do žluté klisny ze stáda mustangů a od té doby se od ní nehnul.

„Vidím to taky tak,“ potvrdila Temná hvězda a s láskou se zadívala na klusáka vedle sebe.

Alba potlačila zívnutí. O tomto tématu diskutovali už mnohokrát, ale zatím nikdy nedošli k žádnému řešení. Jeden kůň se přátelil s tím a druhý zase s oním. Podle plemene už by se koně dali oddělit jenom těžko.

„Už jsme o tom mluvili tolikrát,“ vyslovil nyní Noční vítr nahlas to, o čem spolu s Albou často hovořili. „Nechcete se rozdělit, ale zůstat tady všichni taky nemůžeme. Už tu není skoro žádná pastva. Tráva nám usychá pod koppy.“

Alba se na Nočního větra zadívala s našpicovanými ušima. Vlastně se mezi jejich rozmišky vkládali jenom zřídka. Ani ona, ani její přítel nepatřili k žádné ze dvou koňských skupin. Přesto je stádo mezi sebe přátelsky přijalo a jejich slovo platilo za důležité.

Temná hvězda Nočního větra zamyšleně pozorovala. Přelétla pohledem Albino břicho a uvážlivě pokývla.

„Já vím,“ řekla tiše. „A co navrhuješ?“

„Jestli chcete zůstat spolu, musíme se vydat dál,“ opáčil Noční vítr. „Směřem ke Zlatému dolu, kde je země zelená a slunce tolik nepálí.“

„Ale to je nebezpečné!“ zvolal Antip. „Víš stejně dobře jako já, že země tam patří farmářům. Nestrpí, abychom spásali jejich trávu.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Noční vítr s pozdechem. „Ale aspoň tam nějaká tráva *roste*.“

Hádali se dlouho do noci. Každé slovo okamžitě vyvolalo další. Zůstat, nebo jít dál, mít spoustu jídla, nebo hladovět, bezpečí, nebo nebezpečí. Rozhodnutí bylo těžké. Slova se na sebe kupila a noc byla čím dál delší. Alba cítila, jak se hříbátko v jejím břiše opatrně hýbe. Už nějakou dobu jeho pohyby vnímala, ale ještě je nedokázala pořádně odlišit od žblunkání v břiše, když se hodně najedla. Teď ale věděla, že to žádné žblunkání nebylo. Vždyť ani nic nesnědla.

Hříbátko jí ale dávalo najevo, že je čas si odpočinout. Neměla by se na celé dny vydávat hledat potravu.

„Vlastně se nemusíme shodnout,“ přerušila náhle vzrušenou debatu. „Každý se může rozhodnout sám za sebe. Kdo tu chce zůstat, ať zůstane. Kdo by se chtěl vydat dál, ať jde.“

Všichni koně na ni hleděli. Ozvalo se souhlasné mručení. Noční vítr se na Albu zadíval.

„My půjdeme, vid’?“ zeptal se tiše.

Přikývla. „Myslím, že naše hříbě se chce narodit na zelené louce,“ dodala.

„A ty potřebuješ mít hodně mléka, abys mu mohla dávat dostatek živin,“ doplnil Noční vítr. „A hodně ho budeš mít jen tehdy, když budeš sama dost silná.“

Temná hvězda zamyšleně na Albu pohlédla. Bílá klisna věděla, že i ona si přeje hříbátko.

„Jdu s vámi,“ pronesla.

„Pak jdu samozřejmě i já,“ souhlasil Antip.

„Já taky,“ doplnila Modroočka.

Protože se nyní vedoucí koně rozhodli putovat dál, nálada se proměnila. Stále méně koní bylo připraveno zůstat ve stádě, které by nemělo vůdce. Eldor se ještě snažil na ostatní zapůsobit, protože doufal, že si ho zvolí za vůdce zbylého menšího stáda, ale nikdo se o jeho námitky nezajímal.

„Pojďme konečně spát,“ navrhla Temná hvězda. „Každý ať se rozhodne sám. A ráno udělejme to, co uznáme za vhodné.“

Alba věděla, že nyní započala její poslední noc u Velkého oceánu. Přepadla ji lehká lítost. Tohle místo milovala: ostrý vítr, burácení vln, dokonce i slunce, které někdy tak nemilosrdně pražilo. I Noční vítr vypadal smutně.

„Pojďme ještě naposledy k vodě,“ navrhl.

Alba přikývla. Vydali se společně podél dlouhé písčité pláže. Dokonce i v noci panovalo ještě velké horko. Chladili si kopyta ve vodě a skákali do vln, které u břehu pěnily. Jaká škoda, že se tahle voda nedala pít. Byla příliš slaná. Na poloostrově chyběl bohužel i pramen čerstvé vody.

„Měli jsme se tady dobře,“ pronesl Noční vítr tiše.

Alba přikývla. „Dokonce velmi dobře,“ potvrdila. „Ale teď už se těším na zelenou trávu, široké louky a hluboké, tmavě modré jezero.“

„Já bych chtěl zase jednou vidět hory,“ snil Noční vítr.

„A třeba jednoho dne potkáme Billa a Lilian,“ dodala Alba.

Hřebec jí jemně okusoval srst. „Nejmilejší lidské přátele, jaké jsme kdy měli, bych chtěl taky zase vidět,“ zamumlal.

A když se červeně zářící slunce potápělo do moře a vycházel světlý měsíc, povídali si o Lilian a Billovi, kteří jim v životě už tolikrát pomohli.

Zpátky do Zlatého dolu

Příštího dne zavládla mezi koňmi nervózní nálada. Nejprve několik z nich oznámilo, že chtějí zůstat u Velkého oceánu, ale jakmile se většina koní vydala na cestu, aby putovali dál, menší skupina to nevydržela a v poslední minutě se k nim přidala. Takže byli zase všichni spolu, celé obrovské stádo mustangů a klusáků, kteří cválali stepní krajinou. Teď, když vyrazili na cestu, už Alba necítila žádný smutek. Naopak. Kručelo jí v žaludku, těšila se na čerstvou zeleň a chladnou vodu.

Ale cesta byla dlouhá. Poté, co prošli stepí, přecházeli Zemi kamenů, krajinu plnou říčního štěrku i balvanů. Panovalo tu ještě větší horko než u Velkého oceánu a k jídlu se nedalo najít nic jiného kromě hubených trsů trávy, které vyrůstaly mezi skalisky. Nejhubře ale koně snášeli žízeň. Alba měla pocit, že se jí jazyk přilepil k patru. Noční vítr to se svou černou

srstí měl ještě horší. Celé tělo měl zbrocené potem a těžce oddechoval.

Stádo vedla Temná hvězda. Tu a tam se ohlížela po ostatních, aby zkontrolovala, jestli se všichni drží při sobě. Antip doprovázel stádo jako jeho poslední člen. Také on dával pozor, aby se nikdo neztratil.

Na jednom dobře chráněném místě mezi skalisky se Temná hvězda zastavila.

„Udělejme si přestávku,“ navrhla.

„Přestávku?“ rozrušil se Eldor. „Nepotřebujeme žádnou přestávku. Potřebujeme vodu.“

„Ale ano, potřebujeme se na chvilku zastavit,“ trvala na svém Temná hvězda. „Hříbata jsou slabá a musejí se napít.“

„Všichni máme žízeň,“ oponoval Jegor. „Nemůžeme tady v tom parnu postávat a přihlížet, jak mláďata pijí.“ On sám byl roček a už nepil mateřské mléko od matky.

Ostatní ho však neposlouchali. Věděli, že je správné to, co říkala Temná hvězda. Hříbata byla příliš slabá, aby přestála tak dlouhou cestu bez mléka. Kvůli nim se museli zastavit. Mláďata potřebovala jejich ochranu. Samozřejmě pociťovali velkou žízeň všichni, ale dospělí koně to ještě museli vydržet.

Hříbata dlouho neváhala, okamžitě zmizela pod břichy svých matek a pila mocnými doušky. Alba je láskyplně pozorovala. Jak sladce ti malí koníci vypadali. Všichni měli dlouhé hubené nohy a maličký kulatý obličejík. Srst měli hebkou a měkkou a hřívu ještě krátkou a rozčuchanou. Také Noční vítr je zamyšleně sledoval.

„Jenom doufám, že naše hříbě nebude mít takové pavoučí nohy,“ pošeptal Albě do ucha. Pozdvihla horní pysk a hodila hlavou dozadu.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla. „Až se naše hříbě narodí, bude rovnou vypadat jako nádherný velký hřebec.“

Noční vítr dál uvážlivě žvýkal. „Někdy mám pocit, že mi projevuješ málo respektu,“ zabručel.

Alba zafrkala a štouchla do něj. „To není pravda,“ namítla. „Ty jsi ten nejbáječnější, nejchytřejší a nejkrásnější hřebec, jakého znám. Miluju tě nade všecko a jsem šťastná, že tě mám po svém boku.“

Na krátký okamžik jí před očima vytanul zlatý hřebec Pawel, vůdce achaltekinů, u nichž žila poté, co uprchla z dostihové stáje. Trval na tom, aby se stala jeho klisnou, a pak se k ní choval zcela nesnesitelně. Snad už ho nikdy v životě neuvidí. Zřejmě ji pak ještě dlouho hledal, ale Alba se postarala o to, aby se rozšířila fáma, že v divočině přišla o život. Uvěřil tomu Pawel? Byl to podezíravý a podlý kůň a možná ani nikdy s pátráním po ní nepřestane.

Noční vítr si očividně všiml, že se oddává smutným myšlenkám, protože jí svým drsným jazykem olízl krk. „Taky tě miluju. Jsi to nejlepší, co se mi mohlo přihodit,“ pošeptal jí.

Po těchto slovech plných lásky se Albě rozbušilo srdce. Něžně zamručela.

Malé hříbátko, které zrovna těsně před nimi pilo ze struků své matky, se zakuckalo a zakašlalo. Cenné mléko stékalo po jeho těle dolů. Alba si musela oblíznout

suché pysky. Co by za to dala, kdyby teď mohla být hříbátkem a dosyta se napojit mateřským mlékem.

Náhle si opět vzpomněla na matku a tahle vzpomínka ji neuvěřitelně zbolela. Musela se s matkou rozloučit už jako velmi malá, takže si na ni pamatovala jenom velice matně. Na mysli jí vytanuly černé, vřelé oči. A ještě jednou pocítila, jaké to bylo oné noci, kdy se od ní musela oddělit a kdy ji úplně samotnou naložili do přívěsu, a jak slyšela matku křičet, protože ta musela zůstat. Přívěs se rozjel, byla v něm ona a ještě několik dalších hříbat. Její matka s nimi nešla. Od toho okamžiku už žila sama, bez matky, a od toho okamžiku také začal její život dostihového koně. Tahle myšlenka na ni zapůsobila stejně chmurně jako vzpomínka na achaltekiny.

„Chci už konečně jít dál!“ naříkal Jegor. „Chci se taky napít.“

Měl pravdu. Vedro způsobilo, že všichni propadli černým myšlenkám. To jim nijak neprospělo – museli zůstat silní. Čekala je ještě daleká cesta.

„Tak jdi ke své matce a napij se od ní jako mimino!“ zasyčel na něho Antip. „Pořád ze sebe děláš velkého, a když na to přijde, bulíš tady a vyžaduješ mléko jako nějaké mrňavé hříbě.“

Jegor se zahanbeně odvrátil. Alba s ním ale soucítila. Nebylo tak jednoduché stát se dospělým.

„Nestyď se,“ řekla mu jemně. „My všichni bychom se chtěli aspoň trochu napít dobrého mléka.“

Pak si všimla, jak se na Jegora i na ni dívá klisna jménem Duňa. Té se před nějakou dobou narodilo

hříbě, které od ní právě pilo. Povzbudivě se na Jegora usmála.

„Pojď sem, Jegore,“ pobídla ho. „Mám ještě jeden struk. Ten je pro tebe.“

Jegor se sice styděl, ale žízeň byla silnější než rozpaky, a tak se k ní proplížil a přísál se k jejímu struku. Začal pít tak hlasitě a dychtivě, až se všichni začali pobaveně uculovat.

Jakmile se hříbata dosyta napila, vydali se dál. Slunce stálo nyní vysoko na obloze a vedro bylo nesnesitelné. Koně už dávno necválali. Ploužili se pomalu a se svěřenými hlavami štěrkem a kamením, tu a tam si uškubli pár stébel z vyschlých trsů trávy a tímhle způsobem se snažili do sebe dostat alespoň nějakou tekutinu.

Alba se zahleděla na Nočního větra. Sice se pokoušel působit vyrovnaně, ale vypadal unaveně a velmi vyčerpaně. Černá srst mu v tom parnu byla přítěží. Vždyť taky byl dostihový, nikoli divoký kůň. Divocí koně z této oblasti byli většinou krémové barvy, bílí nebo světle hnědí. Alba soucitně pozorovala jeho mokré tělo. Pot mu stékal po dlouhé hřívě a dolů přes oči. Pysky měl rozpraskané a suché, přesto si nestěžoval. Ačkoli mu bylo horko, dokázal s ostatními držet krok. Byl houževnatý, to Alba poznala už tehdy na dostihové dráze. Při závodech doběhl daleko za cílovou čáru a teprve pak začal lapat po dechu. Byl nesmírně statečný.

Došli nyní k seschlému, na troud vysušenému stromu. Alba se zastavila. „Počkej!“ vyhrkla.

Udiveně se zastavil i on.

„Co je s tebou?“ zeptal se starostlivě.

„Chci tě trochu osvěžit,“ zašeptala.

Noční vítr ji překvapeně pozoroval. Alba si však stoupla přímo před něj a zvedla hlavu. Pak mu jazykem oblízla tlamu, až jeho vysušené pysky změkly a zvlhly. Poté mu olízala ještě nos a setřela mu tak z obličeje pot. Navzdory velkému vyčerpání potichu zamručel.

„Hmmm, chutnáš dobře,“ pošeptal jí.

Jemně ho kousla do krku. „Ty jsi samá sůl, ale to je taky v pohodě.“

Když pak opět kráčeli bok po boku, natáhl krk a vydechl svůj teplý dech do její srsti.

„Jsi moc milá,“ zamumlal. „Děkuju ti.“

Netušili, jak dlouhou cestu urazili. Několik z nich už začalo klopýtat.

„Měli bychom udělat ještě jednu přestávku, aby se hříbata mohla napít,“ přemýšlela Temná hvězda.

Ještě jednu pauzu? To se nedalo vydržet. Náhle se ale Alba zastavila a flémovala. Vonělo to tu vlhce a chladně. Začichala, pokusila se ten pach dostat na jazyk a zažvýkala. Voda?

Zdálo se, že si toho všiml i Noční vítr. Rozhlédl se. Téměř současně spatřili, jak se opodál něco třpytí. Rozpálenými skalisky pronikala záře, jako by to byl koberec z hvězd.

„Voda!“ zvolala Alba.

„Jezero!“ zakřičel Noční vítr.

Ve stádu zavládlo ohromné vzrušení.

„Kde?“

„Nic nevidím.“

„To má být jezero? To tě jenom šálí zrak z toho, jakou máme žízeň.“

Ale Alba se nenechala zmást. Zaržála a vyběhla. Noční vítr ji hned následoval. Byl stále ještě rychlejší, a tak ji brzy dohonil. Cválali pak vedle sebe a k jezeru dorazili současně. Alba ržála jako smyslů zbavená, Noční vítr se hrbil a házel sebou dopředu a dozadu. Poté skočili do vody, řádili jako blázni a chladili si horké tělo. Zároveň otevřeli tlamu a nechali si vodu proudit do úst. Byla studená a osvěžující.

Ostatní koně běželi za nimi. I oni v jezeře divoce a nespoutaně dováděli.

Po chvíli se však rozhostilo ticho. Všichni koně ponořili tlamu do vody. Mocnými loky nasávali do tváří cennou tekutinu jako brčkem, po celé dlouhé minuty, až se jim líce tou osvěžující vodou zcela naplnily. Vodu pak se ržáním spolkli a začali nanovo. Alba viděla, že se Noční vítr nemůže vody nabažit. Po nějaké době svou žízeň konečně utišil. Spokojeně se na ni zahleděl.

„Teď si můžeme najít nějaké místočko na spaní,“ nadhodil. Ale Alba potřásla svou dlouhou bílou hřívou.

„Ještě bych si chtěla zaplavat,“ namítla. „Půjdeš se mnou?“

Nejistě se na ni podíval.

„Zaplavat?“

Alba to chápala. Její černý přítel to zřejmě ještě nikdy nevyzkoušel. Stejně jako ona žil až příliš dlouho v zajetí. Znal tedy pouze závodní dráhu, diváckou tribunu, přívěs a box. Ona si v životě také zaplavala jenom jednou, v prvních dnech po svém útěku na svobodu. Ale byl to přenádherný pocit, to si pamatovala.

U velkého oceánu si plavání vyzkoušet nemohli. Vlny tam byly příliš vysoké a nebezpečné. Mohly by je odnést daleko na otevřené moře. Ale v jezeře jim nic takového nehrozilo. Vodní hladina se poklidně třpytila a po vlnách nebylo ani stopy.

„Zkus si to, je to lehké,“ pobídla ho. „Prostě jenom půjdeš dál a dál do vody a pak tvoje tělo bude samo vědět, co má dělat.“

„Nejsem si tím tak jistý,“ zabručel hřebec. Ale kráčel dál vedle Alby, sice neklidně, ale plný důvěry. Scházeli hlouběji a hlouběji do jezera.

„Co to tam děláte?“ zaslechla Alba, jak za nimi někdo volá.

„Oni plavou,“ zvolal někdo jiný. „To bychom taky mohli.“

Albě nyní dosahovala voda až k hrudníku.

„Tak pojď!“ zvolala. Pak se odrazila ode dna a začala plavat. Slyšela, jak za ní Noční vítr nervózně řehtá, načež voda zašplouchala a hřebec se objevil vedle ní. Vzrušeně pádloval nohama.

„Úplně v klidu,“ nabádala ho Alba. „Hýbej nohama pod vodou, jako když běžíš.“

Noční vítr rozrušeně vyfoukl vzduch. Po nějaké době se však jeho pohyby zklidnily a skutečně vedle ní plaval.

„To je úžasné, ty to umíš!“

„Je to překrásný pocit,“ odpověděl Noční vítr klidným hlasem. „Tak osvěžující! A příjemně mě to chladí.“

Plavali společně kousek směrem ke středu jezera, pak se obrátili. V tu chvíli si všimli, že ve vodě plavou i další koně, ostatní skotačili na břehu. Někteří se neodvážili dál než tam, kde jim voda dosahovala k hornímu okraji kopyt.

„To je skvělé, že sis to zkusil,“ prohlásila Alba obdivně.

„Řekl jsem si, že buď s tebou budu plavat, nebo s tebou klesnu ke dnu,“ odvětil Noční vítr.

„Plavání se mi líbí víc,“ odpověděla Alba láskyplně.

Když vylezli z vody, cítili se jako znovuzrození. Přímou u jezera se rozprostírala louka s trávou tak zelenou, že takovou už velmi dlouho nespatriili. Po dlouhé době se dosyta najedli.

„Tady zůstaneme,“ navrhl Antip. „Myslím, že se tu budeme mít jako v ráji.“

Nebezpečí na obloze

Vedli nyní skutečně báječný život. Zlatý důl byl velký a nabízel tolik travnatých luk, že se každý kůň z obrovského stáda dosyta najedl. Koně se o sebe navzájem dobře starali a také Noční vítr a Alba se mezi svými novými přáteli cítili dobře. Tu a tam se je pokoušela zastrašit divoká zvířata, ale v tak velké skupině byli všichni dobře chráněni. Nad stádem bděli Antip a Temná hvězda, hříbata střežily klisny a Noční vítr s Albou dávali pozor jeden na druhého. Všichni se tak cítili v jistotě a bezpečí.

„Našli jsme tu nové místo, kde můžeme zůstat během tohoto horkého léta,“ ujišťovali se koně navzájem. Ale Alba tomu nějak nedokázala uvěřit. Sama nevěděla, proč to vnímá takhle.

Jednou odpoledne, když se s Nočním větrem pásli na louce, zaslechla zvuk, který jí byl jakýmsi nepříjemným způsobem povědomý. Vzduchem se neslo

hlasité dunění. A náhle spatřila tu podivnou šedivou věc s velkým kolem na hlavě. Hlasitě a nebezpečně burácela a letěla přímo ke stádu.

Koně vyděšeně zírali na oblohu. Hlasité dunění je rozechvělo a plni strachu se seběhli.

„Co to je za ptáka?“ podivovala se Temná hvězda.

„To není pták,“ vysvětlila Alba. „To je auto, které létá ve vzduchu.“

„Říkají tomu vrtulník,“ vysvětlil Noční vítr. „S Albou už jsme to mnohokrát zažili na závodech. V té věci sedí lidé.“

Mladí koně vyděšeně hleděli na vrtulník, který kroužil nad Zlatým dolem.

„Jestliže tahle věc patří lidem, nemusíme mít strach,“ pokusila se Temná hvězda uklidnit znepokojené stádo. „Nic nám neudělají. Jenom se chtějí dostat z jednoho místa na jiné.“

Koně se však za vrtulníkem dívali nedůvěřivě. Potom však dunění přece jen utichalo a obrovský stříbrný pták zmizel.

„Pojďme i tak raději na druhou stranu údolí,“ navrhl Noční vítr. „Tam, kde začíná les, jsme chráněni o trochu lépe.“

Ale ostatní nechtěli. Tráva v údolí byla obzvlášť čerstvá a zelená, kdežto na kraji lesa se do ní dostávaly jedlové větvičky i větší větve, takže nechutnala tak dobře.

Noční vítr cítil však i nadále neklid. „Alespoň my dva bychom se měli trochu přiblížit k okraji lesa,“ naléhal na Albu. „Já nevím, ale nemám z toho dobrý pocit.“